ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň Mgr. Hany Janotové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Moonlight Production spol. s r. o.**
sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Helenou Novákovou
sídlem třída Míru 146, Český Krumlov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2026, č. j. 5647/26/5300-22443-713261

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro hlavní město Prahu („správce daně“) žalobkyni po provedené daňové kontrole 11 dodatečnými platebními výměry ze dne 25. 7. 2025 doměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíců únor až prosinec 2022 a uložil jí povinnost uhradit penále z doměřené daně. Odvolání žalobkyně proti těmto dodatečným platebním výměrům žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a dodatečné platební výměry potvrdil.

2. Daňové orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nesplnila hmotněprávní podmínky podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty („zákon o DPH“) pro přiznání nároku na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění od společností BETTER Life Consulting s. r. o. („Better Life“) a White Clouds s. r. o. („White Clouds“). Žalobkyně sice předložila daňové doklady, neprokázala však, že plnění od obou společností přijala v rozsahu na nich deklarovaném. V případě plnění deklarovaného od dodavatele společnosti Better Life současně neprokázala ani to, že jí plnění poskytl deklarovaný dodavatel či jiná osoba v postavení plátce DPH. Deklarovaná plnění spočívala v reklamních službách umístěných na mobilním zařízení, opláštěném vozíku, resp. billboardu za vozidlem, který se měl pohybovat v provozu.

Žaloba

3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Navrhuje, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Obecně namítá, že daňové orgány porušily základní zásady dokazování podle daňového řádu a chybně aplikovaly konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a Soudního dvora EU.

4. Uvádí, že plnění a jejich rozsah doložila daňovými doklady, jejich přílohami a fotodokumentací zachycující realizaci reklamy. Tyto podklady dokládají, že se plnění fakticky uskutečnila. Namítá, že daňové orgány se soustředily na formální a podpůrné okolnosti, zejména obsah daňových dokladů, rozsah doprovodné dokumentace, personální a majetkové propojení subjektů a absenci dalších podkladů a nedostatečně se zabývaly tím, že z provedených důkazů vyplývá, že se plnění uskutečnila.

5. Namítá, že daňové orgány zaměnily formální nedostatky daňových dokladů za závěr o neexistenci plnění. Uvádí, že daňové orgány dospěly k závěru, že neprokázala uskutečnění plnění, přičemž tento závěr opřely o nedostatky daňových dokladů a nedostatečnou konkretizaci rozsahu plnění. To podle žalobkyně neodpovídá skutkovým zjištěním obsaženým ve zprávě o daňové kontrole a judikatuře. Závěr správce daně, že splnila primární důkazní povinnost, je v rozporu s jeho následným hodnocením, který bez dalšího dovozuje neprokázání plnění, aniž by identifikoval konkrétní skutkové okolnosti, které by vyvracely žalobkynino tvrzení o uskutečnění plnění. Žalobkyně nepředložila pouze formální doklad, ale i důkazy zachycující realizaci plnění. Správce daně je povinen posuzovat faktické uskutečnění plnění, nikoliv jen kvalitu jeho formálního zachycení. Tomu správce daně nedostál, jelikož neučinil žádné konkrétní zjištění, že plnění nebylo realizováno. Existenci reklamní činnosti nezpochybnil a nepředložil důkaz, že nebyla realizována. Závěr o neexistenci plnění opřel výlučně o to, že rozsah plnění není dostatečně konkrétně popsán na daňových dokladech a žalobkyně nepředložila další jím požadované důkazy.

6. Dále namítá, že daňové orgány neunesly důkazní břemeno co do konkrétních skutkových okolností, které by vyvracely žalobkynino tvrzení o uskutečnění plnění. Správce daně neprokázal žádnou takovou konkrétní skutečnost. Závěr založil nikoliv na skutkových zjištěních, nýbrž na hodnotícím úsudku o nedostatečnosti důkazů.

7. Dále namítá, že daňové orgány nepřiměřeně zvýšily důkazní standard a požadovaly po ní předložení konkrétních typů důkazů, jako je e-mailová komunikace s dodavateli, analýzy ekonomického přínosu reklamy, srovnání cen či další interní podklady dokládající realizaci plnění.

8. Namítá rovněž, že správce daně zpochybňuje osobu dodavatele, aniž by pochybnosti směřoval ke konkrétnímu skutkovému ději. Své pochybnosti založil pouze na obecnosti dokladů a absenci dalších podkladů.

9. Pokud jde o zjištění o personálním a majetkovém propojení zúčastněných subjektů, namítá, že to samo o sobě nevypovídá nic o tom, že by deklarovaná plnění byla fiktivní či realizována jinou osobou než tou, která je uvedena na daňových dokladech. Má za to, že zjištění o propojenosti subjektů nejsou s to zpochybnit, že se plnění uskutečnila tak, jak bylo deklarováno.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal, že žalobní argumentaci pokládá za obecnou.

11. Žalobní argumentace je postavena na tvrzení, že nesrovnalosti v daňových dokladech a propojenost zúčastněných subjektů neprokazují, že k přijetí plnění nedošlo. Takové tvrzení se však míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Daňové orgány nezpochybňují faktické uskutečnění plnění. Naopak uvedly, že k přijetí nějakého plnění došlo. Zpochybňují jeho rozsah a osobu dodavatele, pokud jde o společnost Better Life. Správce daně své pochybnosti vystavěl na konkrétních zjištěních, proti kterým žalobkyně nebrojí. Žalobkyně se nevyjadřuje ke svědeckým výpovědím, rozporům v ujetých a vykázaných kilometrech, k nedostatečnému personálnímu a materiálnímu zabezpečení deklarovaných dodavatelů a jejich subdodavatelů. Příslušná skutková zjištění a na ně navazující závěry tak soud nemůže podrobit přezkumu.

12. Žalobkyně předložením daňových dokladů unesla své primární důkazní břemeno. Tím naplnila formální podmínky pro přiznání nároku na odpočet. Správci daně však vznikly konkrétní pochybnosti o naplnění podmínek hmotněprávních, pokud jde o rozsah a dodavatele plnění. Bylo proto na žalobkyni, aby pochybnosti odstranila, k čemuž byla vyzvána. Není pravda, že by správce daně závěr o neprokázání rozsahu plnění a dodavatele učinil pouze na základě formálních nedostatků daňových dokladů. Není také pravda, že by správce daně neidentifikoval konkrétní pochybnosti o správnosti a úplnosti tvrzení deklarovaných na daňových dokladech.

13. Pochybnosti správce daně plynuly ze zjištění o propojenosti zúčastněných subjektů, nesrovnalostí týkajících se osob dodavatelů, vyhodnocení předložené fotodokumentace a dalších žalobkyní předložených podkladů, zjištění plynoucích z daňových kontrol u propojených společností, z rozporných svědeckých výpovědí J. W., D. P. a J. P., dále ze zjištění o rizikových znacích společnosti Better Life, ze zjištění, že její jednatel, který měl plnění realizovat, nemá řidičské oprávnění, nemá povědomí o ekonomické činnosti společnosti, z toho, že se svědecké výpovědi lišily ohledně užívání vozidla, které mělo reklamu zajišťovat, z nesrovnalostí co do najetých kilometrů. Není pravda, že by pochybnosti plynuly pouze ze zjištění o propojenosti zúčastněných subjektů; jednalo se pouze o jednu ze skutečností.

14. Nedůvodná je podle žalovaného rovněž námitka, že byl po žalobkyni požadován nepřiměřeně vysoký důkazní standard. Daňové orgány nepožadovaly žádnou unikátní dokumentaci, ale pouze podklady, které by prokázaly, že se plnění uskutečnila v deklarovaném rozsahu a hodnotě, což jsou doklady standardní. Pokud jde o předloženou fotodokumentaci, žalovaný uvedl, proč je nedostatečná. Částečně se vztahovala k jinému

plnění (výlepu letáků), není rozčleněna dle jednotlivých dodavatelů, neobsahuje uvedení místa a času. Fotografie nelze přiřadit k jednotlivým plněním a dodavatelům.

15. Žalovaný má za to, že správce daně v průběhu daňové kontroly zjistil skutečnosti, které zpochybňovaly dodání plnění v deklarovaném rozsahu a rovněž jejich dodání společností Better Life. Žalobkyně pochybnosti nerozptýlila. Nesplnila tak hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet.

Podání žalobkyně ze dne 22. 6. 2026

16. Žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaného nesouhlasí, že by její žalobní argumentace byla obecná a neotvírala by prostor pro soudní přezkum rozhodných skutkových zjištění. Žalobu pokládá za dostatečně určitou.

17. Nesouhlasí s vyjádřením žalovaného, že se nijak nevyjádřila ke skutkovým zjištěním týkajícím se svědeckých výpovědí, rozporu v najetých a vykázaných kilometrech, nedostatečného zabezpečení deklarovaných dodavatelů, fotodokumentace, společnosti Better Life a jeho subdodavatelů. Učinila tak ve vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění a v odvolání.

18. Opakuje, že pokud správce daně konstatoval, že splnila primární důkazní břemeno, nemůže být následný závěr o neuznání nároku na odpočet postaven pouze na obecnosti dokladů a absenci ideální dokumentace.

19. Uvádí, že připouští-li daňové orgány, že se plnění v nějakém rozsahu uskutečnilo, nemohou nárok na odpočet odepřít v plné výši.

20. Dále uplatňuje námitky ve vztahu ke zjištěným nesrovnalostem v naježděných kilometrech. Uvádí, že agregovaná data o nájezdu nelze použít jako důkaz, jaký rozsah plnění přijala od konkrétního dodavatele v příslušném zdaňovacím období. Namítá, že správce daně jednotlivě nerozlišil, která část agregovaných kilometrů se vztahuje ke kterému subjektu, nosiči reklamy, motivu a ke kterému dodavateli a daňovému dokladu. Správce daně rovněž do učiněných závěrů nepromítl možnost, že jednou jízdou mohly být prezentovány různé motivy pro dva různé odběratele.

21. Dále uplatňuje námitky ve vztahu k fotodokumentaci reklamy. Namítá, že ji správce daně hodnotil způsobem, který přesahuje přiměřené požadavky. Uvádí, že správce daně dovodil neprůkaznost fotodokumentace z toho, že není úplným GPS a časovým záznamem, ač žalobkyně nemohla předvídat, že po ní bude ex post požadována forenzní dokumentace každého pohybu reklamního nosiče. Dále namítá, že správce daně pracoval s úvahami o možných fotomontážích a účelovém navyšování počtu fotografií, aniž by takové závěry prokázal.

22. Dále uplatňuje námitky ve vztahu ke svědeckým výpovědím. Namítá, že k nim správce daně přistoupil jednostranně. Nezohlednil je v rozsahu, v jakém dokládají uskutečnění plnění.

23. Namítá rovněž, že zjištění o propojenosti subjektů a rizikovosti dodavatelů nenahrazují prokázání konkrétních pochybností o uskutečnění plnění.

24. Dále opakuje žalobní argumentaci, že daňové orgány přistupují chybně k rozložení důkazního břemene.

Podání žalovaného ze dne 13. 8. 2026

25. Žalovaný v navazujícím vyjádření uvedl, že argumentaci, kterou žalobkyně uplatnila v žalobě, nadále pokládá za obecnou, nezpochybňující jednotlivá skutková zjištění správce daně. Nestačí, pokud proti nim žalobkyně brojila v rámci řízení před daňovými orgány, neuplatnila-li odpovídající námitky v žalobě.

26. Žalovaný dále zopakoval, že nezpochybňuje faktické uskutečnění plnění. Vyvstaly však důvodné pochybnosti o rozsahu realizovaného plnění.

27. Pokud jde o námitky ke zjištěním týkajícím se ujetých kilometrů, uvádí, že je žalobkyně v žalobě neuplatnila. K tvrzení, že při některých jízdách bylo dodáno více plnění, pak žalobkyně v daňovém řízení nepředložila žádnou dokumentaci.

28. Pokud jde o námitky týkající se fotodokumentace, uvádí, že po žalobkyni nepožadoval dokumentaci každého pohybu reklamního nosiče.

29. Rovněž námitky týkající se výpovědí svědků podle žalovaného žalobkyně neuplatnila v žalobě.

30. Pokud jde o zjištění o propojenosti subjektů, jednalo se toliko o jednu ze skutečností, k níž daňové orgány přihlížely v souvislosti s ostatními zjištěními.

Podání žalobkyně ze dne 31. 8. 2026

31. V navazujícím podání žalobkyně uvádí, že žaloba je dostatečně určitá. Její podstatou je polemika s právními závěry, které učinily daňové orgány. Žalobkyně nemá za to, že by podáním ze 22. 6. 2026 žalobu rozšířila o nové žalobní body, které v žalobě neuplatnila. Toliko reagovala na vyjádření žalovaného a rozvedla námitky v žalobě uplatněné. Má za to, že podstatou žalobních bodů není reprodukovat správní spis.

Posouzení věci soudem

32. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání, v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

33. O věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili. Soud při posouzení věci vycházel z daňového spisu, jímž se dokazování neprovádí. Provedení dokazování žalobkyně ani žalovaný nenavrhli a ani soud neshledal jeho potřebu.

34. Žaloba není důvodná.

35. Soud úvodem připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle níž krajský (městský) soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Je tedy na žalobci, aby předestřel konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Krajský soud není povinen (ani oprávněn) za žalobce domýšlet a dotvářet žalobní námitky či různé důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Je proto naprosto odpovídající, pokud krajský soud námitky uplatněné v obecnější rovině (v rovině pouhého obecného tvrzení) vypořádá rovněž ve stejné míře

obecnosti (obdobně rozsudky NSS z 25. 6. 2024, čj. 4 As 334/2023-62, bod 17; z 2. 3. 2023, č. j. 6 Afs 353/2021-44, bod 9).

36. Současně, žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pro řádné uplatnění konkrétního žalobního bodu nestačí, pokud žalobkyně pouze odkáže na argumentaci, kterou uplatnila v některých předchozích podání v rámci daňového řízení, jako to žalobkyně činí s odkazem na její vyjádření k dosavadnímu výsledku kontrolního zjištění a odvolání v bodech 6 až 10 a 20 jejího podání ze dne 22. 6. 2026. Konkrétní žalobní argumentace musí být uplatněna v žalobě.

37. Podaná žaloba, ač čítá 8 stran textu, neobsahuje veskrze žádnou konkrétnější žalobní argumentaci. Text žaloby je repetitivní a obecný. Pomíjí konkrétní zjištění popsaná ve zprávě o daňové kontrole a opřená o konkrétní provedené důkazy. Soud tak může na obecně uplatněné námitky odpovídat rovněž jen v obecné rovině. Pokud žalobkyně chtěla dosáhnout toho, že soud podrobí zjištění, kterými daňové orgány zpochybňují uskutečnění plnění v deklarovaném rozsahu a deklarovaným dodavatelem, přezkumu, bylo na ní, aby v žalobě vznesla ve vztahu ke konkrétním zjištěním konkrétní námitky. Namísto toho se však žalobkyně v rozporu se skutečným obsahem podrobně zdůvodněné, obsahově přesvědčivé a konkrétními podklady podložené zprávy o daňové kontrole omezuje na opakování, že splnila primární důkazní povinnost a že daňové orgány neuvedly žádnou skutečnost zpochybňující faktické uskutečnění plnění. Správce daně takových konkrétních okolností ve zprávě o daňové kontrole uvedl celou řadu. Bylo žalobkyninou volbou, pokud žalobu konstruovala způsobem, že skutečný obsah zprávy o daňové kontrole pomine, namísto toho, aby s ním polemizovala. Za takové situace však její žaloba nemůže být úspěšná. Žaloba je konstruována tak obecným způsobem, že soudu nezbývá nic jiného než žalobkyni veskrze jen odkazovat na jednotlivé části zprávy o daňové kontrole, resp. rozhodnutí žalovaného, zrekapitulovat je, a uvést, proč předpoklady, na nichž žalobkyně obecnou argumentací staví, neodpovídají jejich skutečnému obsahu. Přesně to již přehledně učinil žalovaný ve vyjádření k žalobě. Soud nad rámec tohoto vyjádření fakticky nemá co dodat, po obsahové stránce by na něj stačilo odkázat.

38. Žalobkyně v podání ze dne 22. 6. 2026 uvádí, že žaloba je dostatečně určitá, neboť napadá nesprávné rozložení důkazního břemene, nepřiměřenost důkazního standardu, nedostatečnost pochybností správce daně, nesprávné hodnocení propojenosti subjektů a nesprávné hodnocení důkazních prostředků. Žaloba sice tyto okolnosti skutečně napadá, ale toliko obecně. V žalobě nelze nalézt kupř. konkrétní argumentaci, proč to které konkrétní zjištění správce daně zakládající pochybnosti o rozsahu uskutečněné plnění neobstojí a z jakého důvodu, či kupř. který konkrétní výslech konkrétního svědka byl nesprávně hodnocen a proč.

39. K uplatnění konkrétní žalobní argumentace není třeba, ba naopak je to silně nežádoucí, aby žalobkyně převyprávěla celý správní spis a zopakovala všechny výhrady uplatněné v jejích podáních v rámci daňového řízení. Žalobkyně má obecně pravdu, že na žalobci není, aby opisoval správní řízení, nýbrž je na něm, aby vymezil, v čem spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Musí tak ale učinit dostatečně konkrétně. To žaloba nesplňuje.

40. Žalobkyně deklarovala přijetí mobilních reklamních plnění a uplatnila si z nich nároky na odpočet DPH.

41. Pokud daňový subjekt hodlá uplatnit nárok na odpočet, musí tvrdit a prokázat, že jsou pro jeho přiznání splněny formální i hmotněprávní podmínky. Formální podmínkou uplatnění nároku na odpočet je předložení daňového dokladu se všemi předepsanými náležitostmi na přijaté plnění. Hmotněprávní podmínkou pak je fakticita (opravdovost) plnění. Základní hmotněprávní podmínkou pro uznání nároku na odpočet daně tedy je faktické uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaného formálně na daňovém dokladu (a současně musí být toto plnění poskytnuto osobou, která má postavení osoby povinné k dani a daňový subjekt je musí využít v rámci své ekonomické činnosti).

42. Uplatňování nároku na odpočet DPH je tak primárně záležitostí dokladovou (daňový subjekt nejprve prokazuje jen splnění formálních podmínek), při řádně (konkrétně a průkazně) odůvodněných pochybnostech správce daně o souladu dokladů se skutečným stavem však musí daňový subjekt prokázat i splnění podmínek hmotněprávních (rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS). V případě pochybností je daňový subjekt povinen prokázat soulad mezi formálním stavem uvedeným na daňovém dokladu a stavem faktickým, a to bez rozumných pochybností. Skutečné přijetí plnění od osoby povinné k dani a použití plnění při ekonomické činnosti může daňový subjekt prokazovat jakkoli (hodnocení předložených či navržených důkazů je na správci daně); daňový subjekt však způsob provádění a dokumentace svých obchodů musí uzpůsobit tomu, aby byl schopen unést důkazní břemeno ohledně jím tvrzených skutečností (viz rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2014, čj. 9 Afs 57/2013-37, bod 38).

43. Nárok na odpočet DPH nemá základ ve formálním daňovém dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění. Pokud jde o důkazní břemeno, to je mezi daňovým subjektem a správcem daně rozvrženo tak, že správce daně je povinen dokazovat skutečnosti, které jsou uvedeny v § 92 odst. 5 daňového řádu. Ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu je to správce daně, který má povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Pokud správce daně zjistí v podkladech předložených daňovým subjektem nesrovnalost, respektive okolnost zpochybňující údaje uvedené v těchto podkladech, je to poté ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt, kdo je povinen prokázat svá tvrzení uvedená v daňovém přiznání a za tímto účelem předložit, případně navrhnout relevantní důkazní prostředky. Pokud tyto důkazy spolehlivě prokazují tvrzení daňového subjektu, tíží důkazní břemeno správce daně. V opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

44. Z rekapitulovaných pravidel daňové orgány v nynější věci vycházely a postupovaly v souladu s nimi. Není pravda, že by je a judikaturu NSS a Ústavního soudu pouze reprodukovaly v obecné rovině. Žalovaný nejprve v odst. 10 až 21 vymezil právní základ případu, aby jej následně v odst. 22 a následujících aplikoval na konkrétní skutkový stav nynější věci.

45. V posuzované věci není sporu, že žalobkyně předložila daňové doklady (faktury) týkající se přijatých reklamních služeb od dodavatelů Better Life a White Clouds. Na dokladech je uvedeno, že je fakturována uváděná cena dle dohody za reklamní a propagační službu v příslušném období. Správce daně shledal, že faktury neobsahují povinnou náležitost daňového dokladu podle § 29 odst. 1 písm. f) zákona o DPH spočívající v údaji o *rozsahu plnění*. (První) výzvou k prokázání skutečností ze dne 5. 3. 2024 proto žalobkyni vyzval, aby předložila nebo navrhla důkazy k prokázání rozsahu zdanitelných plnění včetně jejich

hodnoty. Žalobkyně k této výzvě předložila k jednotlivým fakturám přílohy. Ty mají všechny stejnou podobu. V případě společnosti Better Life se jedná o obsahově shodné dokumenty, na nichž je v uvedeno „*Pojízdný billboard motiv Bon Art Pops Ostrava*“, dále „*ujeto*“ a počet kilometrů, a „*Praha a okolí*“ a „*Cena stanovena dohodou*“. Na jednotlivcích přílohách se mění jen počet ujetých kilometrů. Rovněž v případě společnosti White Clouds se jedná o obsahově obdobné dokumenty, na nichž je v záhlaví uvedeno, že se jedná o přílohu k tomu kterému daňovému dokladu, dále „*Motiv Bon Art Pops Orchestra na mobilních vozících celkem km*“ a následuje počet najetých kilometrů, dále „*Místa – Výběr tras*“ a následují čísla tras a vyjmenování několika měst a dále „*Rozsah a místa plnění stanovena dohodou*“. Na jednotlivých přílohách se mění jen počet ujetých kilometrů a trasy.

46. Předložením daňových dokladů a příloh k nim (které deklarují rozsah plnění uvedením počtu naježděných kilometrů) žalobkyně unesla (pouze) primární část důkazního břemene a splnila tak (pouze) formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet. Nikoliv však povinnost prokázat faktické uskutečnění plnění v deklarovaném rozsahu a od deklarovaného dodavatele, jak tvrdí. Daňové doklady a jejich přílohy z podstaty věci formálně deklarují, jaké plnění, v jakém rozsahu a od jakého dodavatele se mělo udát. To, že se skutečně událo tak, jak je formálně deklarováno, z nich však z podstaty věci zjistit nelze. K tomu jsou třeba další, jiné důkazní prostředky. Ty daňový subjekt nemusí předkládat vždy, ale jen za situace, kdy správce daně identifikuje a doloží okolnosti, které zpochybňují, že se plnění udála tak, jak je formálně deklarováno. To se v posuzované věci stalo. Není pravda, že by daňové orgány závěr o „*neexistenci plnění*“ (který ostatně také neučinily, k tomu viz níže) opřely o vady daňových dokladů. Takové žalobní tvrzení se míjí s obsahem zprávy o daňové kontrole. Správce daně sice nejprve shledal, že daňové doklady postrádají náležitost v podobě deklarovaného rozsahu plnění. Žalobkyně nicméně tento nedostatek doplnila předložením příloh k jednotlivým fakturám. Daňové orgány shledaly, že primární důkazní břemeno žalobkyně splnila. Správci daně nicméně přetrvaly pochybnosti o tom, zda se plnění uskutečnila v deklarovaném rozsahu a zda je poskytl deklarovaný dodavatel společnost Better Life. To že je poskytl deklarovaný dodavatel White Clouds správce daně ve zprávě o daňové kontrole a žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s tím, co žalobkyně uvádí v žalobě, nezpochybňují.

47. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, správce daně ve zprávě o daňové kontrole identifikoval a popsal konkrétní okolnosti, které jej vedly k pochybnostem, zda se plnění uskutečnila v *rozsahu* deklarovaném na daňových dokladech a jejich přílohách a zda je poskytl deklarovaný *dodavatel* společnost Better Life. Žalovaný v napadeném rozhodnutí učiněná zjištění podrobně popisuje zejm. v odst. 28 až 52. S ohledem na obecnou žalobní argumentaci soud toliko ve stručnosti rekapituluje, že daňové orgány poukázaly mj. na:

- nesrovnalosti v nájezdu kilometrů
    - společnost Better Life měla poskytnout plnění v rozsahu 29 491 km, společnost White Cloud měla poskytnout plnění v rozsahu 88 762 km, celkem tak byl deklarován nájezd vozidel s reklamou od obou deklarovaných dodavatelů pro žalobkyni v rozsahu 118 253 km
    - zjištěno, že s reklamou jezdila (jen) dvě vozidla – Volkswagen Passat a Mercedes-Benz Vito Tourer
    - podle záznamů technických prohlídek vozidlo Volkswagen Passat za delší období, od 18. 2. 2022 do 12. 6. 2023, najelo 53 449 km, vozidlo Mercedes-

Benz Vito Tourer rovněž za delší období od 24. 2. 2021 do 29. 5. 2023 najelo 86 090 Km, tj. celkem 139 539 km,

- v řízeních u propojených osob zjištěno, že celkem měla být uvedenými dvěma vozidly uskutečněna reklama v rozsahu 693 066 km, tj. v rozsahu takřka pětkrát větším, něž kolik činí zjištěný celkový nájezd obou vozidel za delší časové období

- propojenost zúčastněných subjektů – rodinná, kapitálová, společná sídla, sdílené zázemí
- nedostatky fotodokumentace,
  - není rozdělena dle dodavatelů, nelze rozeznat který dodavatel které plnění poskytl,
  - je neuspořádaná,
  - fotografie opláštěného vozíku s reklamou neobsahují další údaje jako je o jakého dodavatele se jedná, časové období, vymezení místa a ujetých tras a kilometrů, vozík je focen tak, aby nebylo možné identifikovat vozidlo, které jej táhne,
  - vozík je na stejném místě ve stejnou dobu vyfocen s plachtami tří různých motivů, které na vozík nejsou upevněny, ale jen přes něj přehozeny,
  - fotografie zachycující mobilní billboard rovněž neobsahují další údaje, nejsou řazeny chronologicky, prolínají se různá místa a časová období, fotografie se opakují,
  - uspořádání fotografií, kdy se na jedné stránce nachází fotografie různých míst v různých časových obdobích,
  - identické či podobné fotografie vyhotovené v krátkém intervalu, které jsou rozmístěny na více stránkách, což účelově zvyšuje obsah fotodokumentace,
  - fotografie nejsou předloženy v originální elektronické podobě, v důsledku čehož nelze zjistit čas a místo pořízení,
- (rizikové) znaky společnosti Better Life
  - trvalý pobyt jednatele společnosti na adrese ohlašovny
  - angažmá jednatele ve 12 právnických osobách, z nichž většina byla vymazána z obchodního rejstříku z důvodu soudně nařízené likvidace a skutečnost, že obchodní podíly jednatele ve většině obchodních korporací byly opakovaně postiženy exekucí, a to již před zahájením spolupráce se žalobkyní,
  - virtuální sídlo, aniž by společnost deklarovala faktické zázemí, neexistence webových stránek či obchodního profilu na internetu,
  - v přiznáních k DPH deklarovaná hlavní ekonomická činnost „reklamní činnost“, aniž by společnost evidovala jakékoliv zaměstnance,
- společnost Better Life nemá registrována žádná vozidla,
- jednatel společnosti Better Life, který vypověděl, že s vozidlem s reklamou sám jezdil, nemá a ani nikdy neměl řidičské oprávnění,

- jednatel společnosti Better Life nemá povědomí o ekonomické činnosti společnosti,
- rozpory ve svědeckých výpovědích stran využívání vozidla, které mělo reklamu vozit, stran toho, kdo měl vozidla řídit, kde měla být vozidla přebírána, jak měly být jízdy organizovány a jak probíhaly,
- přizpůsobování svědeckých výpovědí aktuálním zjištěním správce daně.

48. Uvedené okolnosti jsou ve svém souhrnu s to zpochybnit, že bylo plnění dodáno v deklarovaném rozsahu a pokud jde o společnosti Better Life, rovněž deklarovaným dodavatelem. Již správce daně ve zprávě o daňové kontrole konkrétní skutečnosti, které zpochybňují uskutečnění plnění v podobě deklarované na daňových dokladech ve spojeních s jejich přílohami, jasně označil. Není pravdivé žalobkyní vícekrát opakované tvrzení, že jí nárok na odpočet nebyl uznán pro obecnost daňových dokladů, resp. jejich formální nedostatky. Takové tvrzení se míjí s obsahem zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí. Z uvedeného přehledu je rovněž patrné, že není pravdivé žalobkynino tvrzení, že by správce daně pochybnosti založil toliko či zejména na obecnosti daňových dokladů, absenci některých důkazních prostředků a na personálním propojení subjektů. Na obecnost daňových dokladů, resp. spíše jejich příloh, na kterých se mění veskrze jen deklarovaný počet najetých kilometrů, a na personální propojení subjektů správce daně také poukázal. Zdaleka se však nejedná o jediná zjištění, která správce daně identifikoval, jak se snaží žalobkyně prezentovat.

49. V rozporu s tím, co žalobkyně tvrdí, rekapitulované skutečnosti představují konkrétní zjištění o skutkovém stavu. Nelze s úspěchem tvrdit, že správce daně toliko hodnotil rozsah a kvalitu předložených důkazů, že by snad svůj závěr založil na obecné nedůvěře k předloženým podkladům či že pouze vytvořil „*celkový negativní obsah obchodního prostředí*“. Identifikované skutečnosti, které zpochybňují, zda se plnění udála tak jak je deklarováno, nelze zpochybnit obecně vyjadřovaným nesouhlasem, který neprovází konkrétní argumentace, že se o skutečnosti zakládající pochybnosti nejedná.

50. Správce daně co do skutečností zpochybňujících rozsah uskutečněných plnění a zpochybňujících přijetí plnění od dodavatele Better Life poukázal mimo jiné na výše rekapitulované rizikové znaky společnosti Better Life.

51. K námitce, že pokud správce daně zpochybňuje osobu dodavatele, musí takové pochybnosti směřovat právě k tomuto skutkovému ději a ke skutečnostem týkajícím se tohoto dodavatele, soud odkazuje na vyjádření žalovaného k žalobě, kde se uvádí, že „*bylo zjištěno, že společnost Better Life vykazuje rizikové znaky (tzv. virtuální sídlo, jednatel má trvalé bydliště na ohlašovně, kdy zároveň figuroval ve vícero společnostech, kdy jeho podíly na těchto společnostech byly opakovaně předmětem soudní exekuce (již v době dávno před zahájením spolupráce se žalobcem)), zároveň společnost nedisponovala žádným zázemím a její jednatel, který měl reklamu zajišťovat nevlastnil řidičský průkaz, ani neměl povědomí o ekonomických aktivitách této společnosti. Všechny tyto skutečnosti se týkají výhradně zpochybněného dodavatele.*“ S tímto soud souhlasí a nemá, co by k tomu dále dodal. Tvrzení, že by správce daně osobu dodavatele zpochybnil s pouhým poukazem na obecnost podkladů a absenci dalších podkladů není pravdivé.

52. Ke zjištěním týkajícím se společnosti Better Life žalobkyně v podání ze dne 22. 6. 2026 doplňuje námitku, že se může jednat o okolnosti podpůrné, které ale nemohou nahrazovat konkrétní prokázání, že žalobkyně plnění nepřijala v deklarovaném rozsahu a od

deklarovaného dodavatele, a dále námitku, že učiněná zjištění o společnosti Better Life nejsou samy o sobě důkazem, že žalobkyně plnění nepřijala v deklarovaném rozsahu. Takové námitky žalobkyně v žalobě, resp. v žalobní lhůtě neuplatnila. I pokud by tak učinila, nebyla by s nimi úspěšná. Správce daně vycházel z komplexu zjištění, ne izolovaně pouze z vyjmenovaných zjištění o daném dodavateli. Úkolem správce daně současně nebylo prokazovat, že žalobkyně plnění nepřijala tak jak deklarovala. To, co správce daně poukazem na vymezené znaky dodavatele učinil, je, že relevantně zpochybnil, že se plnění udála tak jak je žalobkyně deklaruje. Žádnou konkrétní polemiku se zjištěními správce daně, se kterou by se soud mohl zabývat, pak již žalobkyně nepředkládá. Tedy kupř. polemiku s rozporem v jedné z výpovědí jednatele společnosti Better Life, že s vozidlem táhnoucím reklamu jezdil on a zjištěním správce daně, že se jedná o člověka, který nemá a nikdy neměl řidičské oprávnění.

53. Žalobkyně dále uplatňuje námitky ke zjištění daňových orgánů o personálním a majetkovém propojení subjektů v rámci jimi identifikované tzv. reklamní skupiny. Soud jim nepřisvědčil. Jak uvádí, žalovaný ve vyjádření k žalobě, zjištěná propojenost mezi subjekty, jak žalobkyně namítá, skutečně sama o sobě nevypovídá o tom, zda se plnění fakticky uskutečnila deklarovanými dodavateli. Správce daně zjistil i řadu dalších skutečností, na nichž postavil své pochybnosti. Žalobkyni nebyl nárok na odpočet odepřen pouze z důvodu personální a majetkové propojenosti zúčastněných subjektů. Tato propojenost byla pouze jednou ze skutečností, které založily pochybnosti správce daně, „*přičemž se jednalo pouze o doplňkové zjištění, pochybnosti vzbudily zejména skutečnosti zpochybňující objektivní možnost plnění v deklarovaném rozsahu danými dodavateli dodat*“. To, že by byla plnění fiktivní, daňové orgány vůbec netvrdí. Žalobkyně má rovněž pravdu, že daňové orgány netvrdí, že by šlo o případ daňového podvodu.

54. Jak je výše uvedeno, jedním ze zjištění, která daňové orgány vedly k pochybnostem, zda se plnění uskutečnila v deklarovaném rozsahu, je nesoulad mezi deklarovaným nájezdem vozidel s reklamou a skutečným nájezdem vozidel zjištěným, a to ještě za delší časové období, na základě technických prohlídek vozidel. Žalobkyně k tomuto zjištění v žalobě, resp. ve lhůtě pro uplatnění žalobních námitek, žádnou argumentaci neuplatnila. Žaloba neobsahuje ani byť obecný zárodek žalobního bodu. Dílčí námitky uplatnila až v jejím podání ze dne 22. 6. 2026.

55. Zaprvé namítá, že zjištění o nesouladu v nájezdu není individualizovaným důkazem o tom, jaký rozsah plnění žalobkyně přijala od konkrétního dodavatele v konkrétním zdaňovacím období. Taková námitka je uplatněna opožděně. Nicméně i pokud by byla uplatněna v žalobní lhůtě, nebyla by úspěšná. Daňové orgány vůbec netvrdí, že by dané zjištění dokládalo rozsah plnění, který žalobkyně v tom kterém zdaňovacím období přijala od toho kterého dodavatele. Doložit takové skutečnosti bylo na žalobkyni. Daňové orgány poukazem na (mimo jiné) nesrovnalosti v nájezdu kilometrů zpochybnily, že se plnění udála v deklarovaném rozsahu, který žalobkyně v přílohách k daňovým dokladům vymezila právě počtem najetých kilometrů.

56. Rovněž námitka, že správce daně neprovedl dostatečně individualizované rozlišení, která část agregovaných kilometrů ve vztahuje ke kterému subjektu, ke kterému nosiči reklamy, ke kterému motivu, ke kterému dodavateli a ke kterému daňovému dokladu žalobkyně, je uplatněna opožděně. Nicméně v obecné rovině k ní soud odkazuje na principy rozložení důkazního břemene. Správce daně zjištěními o nesrovnalosti co do nájezdu kilometrů, a to založenými mimo jiné poukazem na agregovaná čísla, relevantně zpochybnil, že

deklarovaný rozsah plnění vymezený naježděnými kilometry odpovídá skutečnému rozsahu plnění. Vyvrátit takové pochybnosti již bylo na žalobkyni. Bylo na ní, aby dokládala, jaká část kilometrů se vztahuje ke kterému jejímu dodavateli a ke kterému jejímu daňovému dokladu a aby tak prokázala, že se plnění udála v takovém rozsahu a ze strany dodavatele tak, jak sama deklaruje.

57. Také námitku, že správce daně v některých výpočtech zohledňoval možnost, že jednou jízdou mohly být prezentovány dva různé motivy pro dva různé odběratele, přesto vychází z agregovaného nepoměru co do kilometrů, žalobkyně uplatnila opožděně, teprve v jejím podání ze dne 22. 6. 2026. Soud se jí proto nezabývá.

58. Dalším ze zjištění, které daňové orgány vedly k pochybnostem, zda se plnění uskutečnila v deklarovaném rozsahu, jsou nedostatky žalobkyní předložené fotodokumentace reklamy. Ani ve vztahu k tomuto zjištění žalobkyně v žalobě, resp. ve lhůtě pro podání žaloby, argumentaci neuplatnila. V žalobě toliko opakuje, že daňové doklady, jejich přílohy, a právě fotodokumentace prokazují faktické uskutečnění plnění. V žalobě však nepředložila žádnou polemiku s vysvětlením daňových orgánů, proč fotodokumentace deklarovaný rozsah plnění neprokazuje. Rovněž námitku, uplatněnou až v podání ze dne 22. 6. 2026, že správce daně fotodokumentaci hodnotil způsobem, který přesahuje přiměřené požadavky kladené na daňový subjekt, tak nelze pokládat za včas uplatněnou. Současně se jedná o námitku obecnou, která by žalobkyni bez konkrétní polemiky s konkrétními vysvětleními správce daně o konkrétních nedostatcích fotodokumentace, úspěch nepřinesla. Rovněž námitka, že správce daně dovodil neprůkaznost fotodokumentace z toho, že není úplným GPS a časovým záznamem a související námitka, že daňový subjekt není povinen předvídat, že bude ex post požadována forenzní dokumentace každého pohybu reklamního nosiče, je uplatněna opožděně. V obecné rovině však soud může žalobkyni odkázat na strany 38 a 39 zprávy o daňové kontrole, na nichž správce daně reagoval na tehdejší vyjádření žalobkyně stran nedostatků fotodokumentace a poskytl na analogické výtky odpověď a rovněž již tam uvedl, že *„v žádném případě nepožadoval po daňovém subjektu, cit.: „úplný filmový záznam nebo fotografický sekvenční záznam pohybu vozidla (včetně vozíku) s trvalou viditelností registračních značek, komunikace a vnějších reálií s vyznačením GPS a času*.“ Opožděně je uplatněna rovněž námitka, že správce daně pracoval s úvahami o možných fotomontážích nebo účelovém navyšování počtu fotografií, aniž by tyto závěry prokázal. Ani touto námitkou se tak soud nezabývá. K hodnocení fotodokumentace, které obsahuje vysvětlení zjištěných nedostatků, nicméně žalobkyni odkazuje na strany 14 až 16 zprávy o daňové kontrole

59. Správce daně dále co do skutečností zpochybňujících rozsah uskutečněných plnění a zpochybňujících přijetí plnění od dodavatele Better Life vycházel ze svědeckých výpovědí, jež rekapituloval na stranách 25 až 30 zprávy o daňové kontrole. Žalobkyně ve vztahu k nim v žalobě žádnou argumentaci neuplatnila. Toliko na dvou místech žaloby obecně sdělila, že správce daně neuvedl, že by svědci existenci plnění vyloučili. Námitky týkající se svědeckých výpovědí uplatněné až v podání žalobkyně ze dne 22. 6. 2026 jsou tudíž (rovněž) opožděné.

60. Žalobkyně v žalobě v různých variacích opakuje, že daňové orgány dospěly k závěru o neexistenci reklamních služeb, resp. že dospěly k závěru, že žalobkyně jejich uskutečnění neprokázala. Na tomto tvrzení pak staví další obecnou argumentaci. Takové tvrzení však závěru daňových orgánů neodpovídá. Daňové orgány nezpochybnily, že k plnění fakticky došlo. Nýbrž dospěly k závěru, že žalobkyně neprokázala, že jí bylo plnění dodáno v jí deklarovaném *rozsahu* a že jí jej jako *dodavatel* dodala společnost Better Life, případně jiný plátce DPH. Na tento závěr však žalobkyně argumentačně reaguje teprve v jejím podání ze

dne 22. 6. 2026 s tím, že to zásadně mění povahu sporu. Nemění. Uvedený závěr je obsažen již ve zprávě o daňové kontrole a před tím již ve druhé výzvě k prokázání skutečností ze dne 2. 9. 2024.

61. Související námitkou, že „*za této situace*“ nelze akceptovat úplné odepření nároku na odpočet, nýbrž že správce daně měl zohlednit plnění alespoň v tom rozsahu, v jakém jej má za prokázané, se soud pro její opožděnost nezabývá. Žalobní námitky lze uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedenou námitku žalobkyně vznesla až v podání ze dne 22. 6. 2026. Toliko v obecné rovině lze žalobkyni k možnosti částečného odpočtu DPH odkázat na odst. 13 rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Afs 252/2019-40, který cituje žalovaný v jeho vyjádření ze dne 13. 8. 2026.

62. Není pravda, že by daňové orgány nepřiměřeně zvyšovaly důkazní standard či po žalobkyni požadovaly předložení některých konkrétních typů důkazů. Správce daně žalobkyni jak v první výzvě k prokázání skutečností ze dne 5. 3. 2024, tak v druhé výzvě ze dne 2. 9. 2024 výslovně upozorňoval, že k prokázání požadovaných skutečností může předložit jakékoliv jí zvolené důkazní prostředky nebo může navrhnout jejich provedení. Po žalobkyni nebylo požadováno, aby splnila „*neomezený důkazní standard*“, jak tvrdí. Nýbrž, aby předložila či navrhla důkazy k prokázání toho, že jí společnost Better Life, či jiný subjekt v postavení plátce DPH, poskytl deklarovaná reklamní plnění v deklarovaném rozsahu 29 491 km a že jí společnost White Clouds poskytla reklamní plnění v deklarovaném rozsahu 88 762 km. To se nestalo. Nad rámec důkazů, které dokládají pouze formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet (tedy daňových dokladů a jejich příloh), žalobkyně předložila jen fotodokumentaci reklamních plnění. Nic jiného již k výzvě správce daně nepředložila.

63. Pokud jde o fotodokumentaci, správce daně uvedl, proč vykazuje nedostatky a proč deklarovaný rozsah plnění a deklarovaného dodavatele Better Life sama o sobě neprokazuje. S těmito zjištěními žalobkyně v žalobě nijak nepolemizuje. Nemůže tak být úspěšná s tvrzením, že vše deklarované prokázala právě a jen daňovými doklady, jejich přílohami a fotodokumentací.

64. Pokud správce daně poukazuje na jmenovitě označený typ podkladů, činí tak buď příkladmo (co kupř. mohla žalobkyně k prokázání svých tvrzení předložit – viz poslední odstavec na straně 32 a první odstavec na straně 33 zprávy o daňové kontrole, kde správce daně příkladmo vyjmenoval, jaké důkazní prostředky typicky přicházely v úvahu), anebo v reakci na žalobkynina tvrzení. Žalobkyně mohla předložit či navrhnout i jakékoliv jiné typy důkazů. To se nestalo. Žalobkyně sama v žalobě opakuje, že předložila jen daňové doklady a jejich přílohy (k formální podmínce nároku na odpočet) a fotodokumentaci reklamních plnění (k podmínce hmotněprávní).

65. Pokud jde o e-mailovou komunikaci žalobkyně s jejími dodavateli, již správce daně ve druhém odstavci na straně 33 zprávy o daňové kontrole vysvětlil, že ji jakožto jeden z možných, nikoliv povinných, důkazů požadoval proto, že podle GDPR musí mít každá společnost po dobu až 10 let kontrolu nad smazanými a archivovanými e-maily.

66. Pokud jde o analýzy ekonomického přínosu reklamy, srovnání cen či jiné interní podklady dokládající realizaci reklamních plnění, jedná se ze strany správce daně o příklady důkazů, které žalobkyně mohla označit. Tak je to také na straně 32 zdola zprávy výslovně uvedeno. Není pravda, že by správce daně po žalobkyni požadoval právě a jen tyto konkrétní důkazy. Žalobkyně mohla navrhnout a předložit jakékoliv důkazy jiné. Ke druhé výzvě ze dne 2. 9.

2024 však nad rámec návrhů na výslech svědků, kteří již byli vyslechnuti, nenavrhla důkazy žádné.

67. Po žalobkyni nebylo požadováno, aby vytvářela detailní auditní stopu, uchovávala veškerou komunikaci a analytické podklady, přesahující běžnou obchodní praxi, ani aby preventivně shromažďovala neurčitý, neurčený, rozsáhlý a neomezený okruh důkazních prostředků, jak tvrdí. Taková tvrzení se s obsahem zprávy o daňové kontrole a rozhodnutí žalovaného míjejí. S ohledem na identifikované pochybnosti správce daně bylo na žalobkyni, aby předložila či navrhla důkazy, kterými bude prokázán jí deklarovaný rozsah plnění a jeho přijetí od deklarovaného dodavatele. Takový požadavek daňových orgánů není ničím extenzivní, narušující právní jistotu ani odporující zásadě legitimního očekávání. Na žalobkyni bylo jen, aby prokázala to, co sama deklarovala.

68. Soud uzavírá, že žalobkyně předložením daňových dokladů a jejich příloh splnila formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet. Správce daně nicméně následně v souladu s důkazním břemenem, které jej tíží, identifikoval skutečnosti, které zpochybňují, zda se plnění uskutečnila v deklarovaném rozsahu a zda je poskytl jeden z deklarovaných dodavatelů, společnost Better Life. Bylo tudíž na žalobkyni, aby tyto pochybnosti vyvrátila. A to se nestalo. Závěru daňových orgánů o nepřiznání nároku na odpočet tak není co vytknout.

69. Pokud jde o obecně uplatněnou výtku o porušení základních zásad dokazování podle daňového řádu, soud na ni nenahlíží jako na řádně uplatněný žalobní bod, jelikož žalobkyně neuvádí, jaké zásady měly být porušeny a jak konkrétně.

Závěr a náklady řízení

70. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

71. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž soud přiznává náhradu nákladů řízení dle zásady úspěchu ve věci. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. října 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu